

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobkyně: [redacted], státní příslušnost [redacted]
bytem [redacted]
zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2016, č. j. MV-142776-4/SO-2014

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2016, č. j. MV-142776-4/SO-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Shora označeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra

(jako správního orgánu prvního stupně, dále také „správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 9. 2014, č. j. OAM-37396-7/DP-2014 (dále také „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo podle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno správní řízení ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia.

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný nesprávným a na konkrétní situaci žalobkyně nepřiléhavým způsobem aplikoval zákonná ustanovení a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
3. Žalobkyně uvedla, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že žalovaný není povinen posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobkyně. Dle žalobkyně je správní orgán dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců povinen z úřední povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života všech rozhodnutí dle uvedeného zákona, a to včetně rozhodnutí dle ust. § 169 zákona o pobytu cizinců. Výčet faktorů uvedených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců představuje minimální výčet okruhů, se kterými se musí správní orgán ve svém rozhodnutí vypořádat. Dle žalobkyně nemůže rozhodnutí obstát, jestliže správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře, či se s nimi nevypořádá vůbec. V takovém případě dojde k porušení ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a současně také ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný také jednal v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu a ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně dále uvedla, že správní orgán musí rozhodovat v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami. Dle žalobkyně je rozhodnutí v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, s ust. § 2 odst. 1 správního řádu a čl. 10 Ústavy ČR. K tomu uvedla, že ochrana před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života je zakotvena v čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a dále odkázala na čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
4. K tvrzené nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí žalobkyně uvedla, že tuto nepřiměřenost lze taktéž sledovat s ohledem na možnosti žalobkyně ohledně jejího pobytového statusu, resp. jejího vzdělávání. Žalobkyně poukázala na problematickou situaci ohledně tzv. Visa pointu a nedodržování lhůt pro vyřízení žádostí o pobyt Ministerstvem vnitra a dále na přehlčení Ministerstva vnitra a soudů. Žalobkyně uvedla, že studuje 3. ročník bakalářského studijního programu Business Administration na České zemědělské univerzitě, na což musela vynaložit mnoho času, energie a vysoké finanční prostředky (stejně tak její rodina). Žalobkyně tak neprodloužením povolení k dlouhodobému pobytu byla nucena ukončit studium dříve, než jí bylo umožněno zakončit první část jejího vysokoškolského studia a získat (vysokoškolský) titul. I kdyby žalobkyně získala další pobytové oprávnění, lze dle žalobkyně předpokládat, že jí současné studijní zkušenosti a znalosti budou k ničemu s ohledem na předpokládanou délku vyřizování nové žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu a maximální délku studia.
5. Žalobkyně dále namítala přepjatý formalismus v postupu správního orgánu prvního stupně, který je judikaturou konstantně označován za nezákonný, v rozporu s ústavními

principy demokratického právního státu. Ústavní soud opakovaně netoleruje orgánům veřejné moci (obecným soudům) formalistický postup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti; obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, ale smí a musí se od něj odchýlit, jestliže to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů. K tomu žalobkyně dále odkázala na nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96 a nález sp. zn. Pl. ÚS 19/98. Dle žalobkyně nelze při výkladu a aplikaci právních předpisů přehlížet jejich účel a smysl. Dle žalobkyně i Ústavní soud považuje za samozřejmé, že je nutné vždy vycházet z individuálních rozměrů každého případu. Specifické okolnosti případů mohou být značně komplikované, což nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení.

6. Žalobkyně dále namítala, že jí bylo znemožněno podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu po návratu do ČR s tím, že správní orgán nemůže žádost přijmout bez kompletních příloh. Dle žalobkyně tak došlo k porušení ust. § 89 odst. 2, ust. § 68 odst. 3 a ust. § 3 správního řádu. Správní orgán je dle ust. § 45 odst. 2 správního řádu povinen v případě chybějící náležitosti vyzvat účastníka řízení k doplnění. Žalobkyně namítala, že žalovaný uvedenou námitku neprojednal, pouze argumentoval, že tento postup nebyl prokázán, což dle žalobkyně odporuje ust. § 3 správního řádu.
7. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí. Žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí o zastavení řízení je procesním rozhodnutím a správní orgán prvního stupně tak nebyl povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s námitkou žalobkyně, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím meritorním dle zákona o pobytu cizinců a že by žalovaný tak měl posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobkyně, k čemuž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí and Labem ze dne 25. 5. 2016, č. j. 15 A 55/2013-48.
8. Žalovaný dále uvedl, že aplikace zákona o pobytu cizinců není nepatřičná a ani není v rozporu s judikaturou Ústavního soudu. Správní orgán prvního stupně shledal splnění podmínek pro zastavení předmětného řízení dle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, když žalobkyně svou žádost o prodloužení platnosti povolení podala v době, kdy k tomu nebyla oprávněna. Správní orgán prvního stupně neshledal žalobkyní uváděné skutečnosti jako okolnosti nezávislé na její vůli, jež by jí bránily žádost podat v zákonné lhůtě. Žalovaný uvedl, že se s tímto závěrem správního orgánu prvního stupně ztotožňuje a odkazuje na své odůvodnění napadeného rozhodnutí.
9. Žalovaný se dále vyjádřil k námitce žalobkyně, že žalovaný neprojednal námitku žalobkyně o tom, že jí nebylo umožněno podat žádost o prodloužení doby platnosti (povolení) k dlouhodobému pobytu po návratu do ČR s argumentací, že správní orgán žádost nemůže přijmout bez kompletních příloh. K této žalovaný uvedl, že se s ní vypořádal v napadeném rozhodnutí. Nadto správní soudy konstantně judikují, že po správním orgánu nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, jež by mohly svědčit ve prospěch cizince, k čemuž žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21.

10. Při ústním jednání konaném před soudem dne 24. 9. 2020 účastníci řízení setrvali na své dosavadní argumentaci. Žalobkyně namítla, že nedlouho po vydání napadeného rozhodnutí došlo k změně právní úpravy ve prospěch žalobkyně, a navrhla, aby k této okolnosti soud přihlédl. Dále poukázala na odbornou literaturu a některá rozhodnutí správních soudů, dle kterých se k přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromé sféry cizince přihlíží i při zastavení řízení.
11. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
12. Dne 11. 9. 2014 vydalo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, prvostupňové rozhodnutí, č. j. OAM-37396-7/DP-2014, kterým rozhodlo tak, jak je uvedeno v odstavci 1 odůvodnění tohoto rozsudku.
13. K odvolání žalobkyně vydal žalovaný dne 10. 10. 2016 napadené rozhodnutí, č. j. MV-142776-4/ SO-2014, kterým zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11. 9. 2014, č. j. OAM-37396-7/DP-2014.
14. Žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil tak, že žalobkyni bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 1. 9. 2013 do 31. 8. 2014. Žalobkyně dne 26. 8. 2014 podala u Ministerstva vnitra žádost o prodloužení doby platnosti uvedeného povolení. Současně žalobkyně doložila žádost o prominutí zmeškání lhůty, ve které k podání žádosti po lhůtě vysvětluje důvody na její vůli nezávislé, jež jí bránily ve včasné podání žádosti. K pozdnímu podání přispělo, že byla v období od 15. 6. 2014 do 16. 8. 2014 na dovolené doma v [REDAKCE] a dne 16. 8. 2014 přicestovala do Frankfurtu (SRN), kde pobývala až do 21. 8. 2014. Po příletu do ČR se dostavila ke správnímu orgánu prvního stupně za účelem podání předmětné žádosti. K tomu žalobkyně předložila letenku, jež potvrzuje, že dne 16. 8. 2014 přicestovala do Frankfurtu. Správní orgán prvního stupně předložené doklady posoudil a zhodnotil, že uvedené důvody nepředstavují důvody nezávislé na vůli žalobkyně, neboť žalobkyně ničím nepodložila svá tvrzení, že do ČR přicestovala dne 21. 8. 2014 a žádost tak podala do 3 pracovních dnů, kdy odpadly důvody nezávislé na její vůli, a správní orgán tak nemohl ověřit datum příjezdu žalobkyně na území ČR. Dále správní orgán prvního stupně uvedl, že odjezd do domovského státu byl svobodnou volbou žalobkyně a není možné je tak chápat jako důvod na její vůli nezávislý. V případě, že by žalobkyně do ČR přicestovala ještě dne 16. 8. 2014, mohla svoji žádost podat v zákonné lhůtě, příp. prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, či zmocněného zástupce. S ohledem na výše uvedené rozhodl správní orgán prvního stupně o zastavení správního řízení tak, jak je uvedeno výše. Předmětné usnesení si žalobkyně osobně převzala dne 3. 10. 2014.
15. Žalovaný k odvolací námitce žalobkyně v napadeném rozhodnutí uvedl, že ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jasně vymezuje, že účastník řízení je povinen podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, resp. jeho prodloužení, nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím víza k pobytu nad 90 dnů, resp. povolení k dlouhodobému pobytu. Ze spisového materiálu vyplynulo, že žalobkyně na území ČR pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 1. 9. 2013 do 31. 8. 2014. Jelikož svou žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem

studia podala až dne 26. 8. 2014, je zřejmé, že nesplnila podmínku dle ust. § 47 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců a byl tak naplněn důvod pro zastavení řízení dle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně byla oprávněna žádost podat do 18. 8. 2014.

16. K odvolacím důvodům žalobkyně, vysvětlujícím pozdní podání žádosti, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že správní orgán prvního stupně v souladu s ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců správně posoudil, že tvrzené skutečnosti, spočívající v nevědomosti zákonů ČR a odcestování do zahraničí, nemohou představovat okolnosti nezávislé na vůli žalobkyně, jež by jí mohly zabránit podat žádost v zákonné lhůtě. Žalobkyně správnímu orgánu prvního stupně nepředložila žádný doklad, který by existenci důvodů na vůli žalobkyně nezávislých prokazoval. Žalovaný dále uvedl, že nelze považovat za důvodnou ani námitku žalobkyně, že nevěděla, že předmětnou žádost je povinna podat 14 dní před uplynutím doby platnosti stávajícího pobytového oprávnění, a to s ohledem na zásady *vigilantibus iura* a *iginoratia legis non excusat*. Nadto ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně na území ČR pobývá již od roku 2012 a tedy by měla podmínky pro podání žádosti znát. Žalovaný pro úplnost doplnil, že předmětnou žádost je možné podat také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, či zmocněného zástupce, tedy námitka, že se žalobkyně v rozhodné době nenacházela na území ČR, není důvodná. Žalobkyně neprokázala ve smyslu ust. § 52 správního řádu den návratu do ČR. Dle žalovaného tak nemohla být splněna podmínka § 47 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců, podle které zabránil-li v podání žádosti důvody na vůli účastníka řízení nezávislé, je oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. Dle žalovaného zákonodárce v ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jasně stanovil, kdy je účastník řízení povinen předmětnou žádost podat a správní orgán tak nemá možnost jakékoliv diskrece, jelikož by v takovém případě jednal v rozporu s ust. § 2 odst. 2 správního řádu. Dodržení zákonné lhůty je tak odpovědností žalobkyně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále ke skutečnosti, že žalobkyně je studentkou druhého ročníku bakalářského studijního programu na České zemědělské univerzitě, na což její rodina vynakládá nemalé finanční prostředky, uvedl, že řízení o předmětné žádosti bylo procesně zastaveno, aniž by správní orgán prvního stupně meritorně projednal a žalovanému tak přísluší posuzovat pouze oprávněnost podané žádosti. Žalovaný dále uvedl, že zákon o pobytu cizinců správnímu orgánu neukládá povinnost zkoumat zásah do soukromého a rodinného života v případě zastavení řízení dle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále neshledal důvodnou námitku, že se jí podařilo zkompletovat veškerou dokumentaci v českém jazyce až koncem srpna, kdy podala žádost. K tomu žalovaný uvedl, že je možné žádost podat i bez náležitostí dle zákona o pobytu cizinců, jelikož v případě jejich absence je správní orgán prvního stupně povinen žalobkyni vyzvat k odstranění vad žádosti a k tomu stanovit přiměřenou lhůtu. Nadto žalobkyně neuvádí, kdo jí podal chybnou informaci, že žádost nebude bez požadovaných příloh akceptována.
17. Městský soud v Praze následně napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění dalších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

18. Podle ust. § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahuje § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 obdobně.
19. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.
20. Podle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců se usnesením také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.
21. Městský soud v Praze se ve věci předně zabýval námitkou, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s nepřiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Dle žalobkyně napadené rozhodnutí neobsahuje žádnou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí a porušuje tím též ust. § 3, ust. § 68 odst. 3 a ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně k tomu namítala, že uvedená povinnost dále vyplývá z čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a z čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Postup správního orgánu prvního stupně žalobkyně shledala jako přepjatě formalistický, který je judikaturou konstantně shledáván jako nezákonný a v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu.
22. Městský soud k tomu uvádí, že těmito námitkami se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud a tyto námitky shledal nedůvodnými.
23. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016 – 41 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), uvedl, že „podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců správní orgán „usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec [...] podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn[...]“ V posuzované věci je zřejmé, že žádost byla podána až po zákonné lhůtě, tedy v době, kdy k tomu stěžovatelka již nebyla oprávněna. Přiměřenost dopadů rozhodnutí nemohla být v předmětném řízení řešena, jelikož řízení bylo zastaveno a o stěžovatelčině žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27). Proto správní orgány ani městský soud nepochybily, pokud se nezabývaly věcnou stránkou dané žádosti, tedy ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky“.
24. Obdobně uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017 – 57, v němž bylo též posuzováno rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo řízení zastaveno dle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, že „[k]asační námitka týkající se nepřiměřenosti rozhodnutí ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a

základních svobod není důvodná. (...) Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s hodnocením krajského soudu učiněným na str. 5 napadeného rozsudku. Soud v této souvislosti poukazuje, že se již dříve ztotožnil v jiné věci se závěrem, že hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele není součástí naplňování procesních podmínek, ale posuzuje se až v rozhodnutí o věci samé, a to jen v případě, kdy je tato povinnost explicitně stanovena v zákoně o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017 - 28). U procesního rozhodnutí o zastavení řízení dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců není povinnost zkoumat přiměřenost rozhodnutí zákonem stanovena, a proto nebylo nutné se takovou otázkou zabývat ani v nyní posuzované věci. Pro úplnost soud dodává, že v rámci své judikatury dospěl opakovaně k závěru, že povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 249/2016 a sp. zn. 9 Azs 288/2016). (...) S ohledem na shora uvedené je tedy nedůvodná veškerá argumentace stěžovatele stran neposuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí v nyní posuzované věci“.

25. Nejvyšší správní soud se zabýval povinností správních orgánů zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života v rozhodnutí, jímž došlo k zastavení řízení dle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, také v rozsudku ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017 – 35, ve kterém se vypořádal s námitkou, která uvedenou povinnost dovozovala z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K této námitce Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku uvedl, že „v případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27). Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti, tj. pokud jako v posuzovaném případě žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizince, které vedly k opožděnému podání žádosti, nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit (viz § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015). Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu 7 Azs 5/2019 - 29 pokračování do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). S ohledem na to zde nelze spatřovat ani rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod“.
26. Na základě výše uvedených rozsudků Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 5/2019 – 27, dospěl k závěru, že tvrzenou povinnost správního orgánu posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení, kterým došlo k zastavení řízení dle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, nelze dovodit ani z ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, či z čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Stejně tak Nejvyšší správní soud tuto povinnost nedovodil ani z čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ve svém rozsudku ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 229/2017 – 34. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu není možné tuto povinnost ani dovozovat ze správního řádu, neboť žalobkyní namítaná ustanovení správního řádu (§ 2, § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu) takovou povinnost neobsahují. V těchto ustanoveních správního řádu jsou obsažena obecná pravidla pro vydávání správních rozhodnutí, resp. pro jejich

odůvodňování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 5/2019 – 27).

27. Městský soud tak uzavírá, v případě procesního rozhodnutí o zastavení řízení podle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců není zákonem, ani mezinárodními smlouvami stanovena povinnost, aby správní orgány posuzovaly přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně, a proto nelze žalovanému vytýkat, že se těmito dopady nezabýval.
28. S ohledem na tyto závěry tak nelze shledat důvodnou ani námitku žalobkyně, že neprodloužením povolení k dlouhodobému pobytu byla žalobkyně *de facto* nucena ukončit své studium na České zemědělské univerzitě, kde studuje 3. ročník bakalářského studijního programu Business Administration. Jak již bylo uvedeno výše, předmětné řízení bylo skončeno na základě procesního rozhodnutí o zastavení řízení dle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců a žalovaný tak neměl povinnost se tvrzenými dopady do soukromého života žalobkyně zabývat. Postup správních orgánů (prvostupňového správního orgánu i žalovaného) tak zdejší soud neshledal jako přepjatě formalistický, ale jako zcela souladný se zákonem.
29. Městský soud v Praze se dále zabýval námitkou žalobkyně, že jí bylo po návratu do ČR znemožněno podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu s argumentací, že správní orgán nemůže žádost přijmout bez kompletních příloh. Dle žalobkyně žalovaný tuto námitku nijak neprojednal, čímž se dopustil nezákonného postupu, neboť žalovaný byl dle ust. § 3 správního řádu povinen ve věci zjistit skutkový stav.
30. K této námitce městský soud uvádí, že ani tuto neshledal důvodnou. Žalobkyně tuto obecnou námitku uplatnila ve svém odvolání ze dne 13. 10. 2014 proti prvostupňovému rozhodnutí (na str. 2 uvedeného odvolání), ve kterém uvedla, že se po návratu do ČR dne 21. 8. 2014 snažila zkompletovat všechny potřebné přílohy k žádosti. Dále ve svém odvolání uvedla: „*Byla jsem informována, že moje žádost nebude akceptována, pokud k ní nepřiložím veškeré potřebné přílohy v českém jazyce*“. Tuto svojí zcela obecnou námitku žalobkyně dále blíže nespecifikovala, neoznačila k ní žádné důkazy. Žalovaný k této zcela neurčité námitce v napadeném rozhodnutí uvedl, že žádost je možné podat i bez náležitostí stanovených zákonem o pobytu cizinců a v případě jejich absence je správní orgán prvního stupně povinen účastníci řízení k odstranění vad vyzvat a stanovit jí k tomu přiměřenou lhůtu. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí ještě doplnil, že žalobkyně navíc neuvádí, kdo jí poskytl chybnou informaci, že bez požadovaných příloh žádost nebude akceptována.
31. Městský soud k tomu uvádí, že je pravdou, že žalovaný i správní orgán prvního stupně jsou v souladu s ust. § 3 správního řádu povinni ve věci zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jejich úkonů s požadavky uvedenými v ust. § 2 správního řádu. Nicméně městský soud připomíná, že řízení zahajovaná na žádost, jak je tomu i v nyní posuzované věci, nejsou zpravidla ovládána zásadou vyšetřovací; předmětná řízení jsou ovládána zásadou dispoziční. Je tak především v zájmu žadatele, aby dostatečně tvrdil rozhodné skutečnosti a současně

shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č.j. 9 Azs 12/2015 – 38).

32. Jak městský soud v předmětné věci zjistil, žalobkyně ke svému zcela obecnému a vágnímu tvrzení nic bližšího netvrdila, neoznačila žádné důkazy k prokázání svých tvrzení a ty ani nedoložila. Dle názoru městského soudu tak žalovaný nepochybil, když se s touto zcela obecnou námitkou uplatněnou v odvolacím řízení vypořádal tak, jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
33. Městský soud se závěrem zabýval obecnou námitkou žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
34. Městský soud k obecné námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvádí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, kdy nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost má přednost před případnou nepřezkoumatelností pro nedostatek jeho důvodů, neboť důvody rozhodnutí lze zkoumat jen u rozhodnutí srozumitelných (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Jako nepřezkoumatelné rozhodnutí pro nesrozumitelnost lze shledat takové rozhodnutí, ze kterého nelze seznat, jak správní orgán vůbec rozhodl, což může být založeno absencí výroku rozhodnutí, nedostatky jazykového vyjádření výroku nebo vnitřní rozporností. Takové nedostatky musí zabraňovat porozumění výroku, tj. zabraňovat zjištění, jak správní orgán rozhodl (Kühn, Zdeněk; Kocourek, Tomáš; aj. Soudní řád správní: Komentář, Praha, 2019 [Systém ASPI]. ISSN: 2336-517X). Dalším případem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti rozhodnutí může být výrok správního orgánu, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29). Nesrozumitelnost rozhodnutí lze dále spatřovat v případě nesrozumitelnosti odůvodnění rozhodnutí, pokud odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, jež správní orgán vedly k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24), či v případě rozporu výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78). Pro nedostatek důvodů je rozhodnutí nepřezkoumatelné zejména pro nedostatek důvodů skutkových (Kühn, Zdeněk; Kocourek, Tomáš; aj. Soudní řád správní: Komentář, Praha, 2019 [Systém ASPI]. ISSN: 2336-517X), tj. v případě, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti, které v řízení nebyly zjišťovány, případně byly zjištěné v rozporu se zákonem, či v případě, kdy není seznatelné, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 – 75). Městský soud v Praze k tomu uvádí, že napadené rozhodnutí netrpí takovými vadami, které by je činily nepřezkoumatelným z důvodu nesrozumitelnosti, či pro nedostatek důvodů.
35. Při ústním jednání konaném před soudem žalobkyně namítla poukázala na existenci pozdější, pro ni příznivější právní úpravy. K tomu městský soud uvádí, že námitka nemůže mít vliv na obsah napadeného rozhodnutí, a nemůže odůvodnit zrušení napadeného rozhodnutí soudem. Pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, což implicitně vyplývá ze správního řádu a explicitně z

judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek č.j. 1 As 24/2011-79). Žalovaný tedy věc posoudil správně dle platné právní úpravy; námitka není důvodná. Žalobkyně dále při ústním jednání odkázala na odbornou judikaturu (Jan Kratochvíl: Povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí v případě zastavení řízení podle zákona o pobytu cizinců, Právní rozhledy č. 3/2020, str. 77, rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 142/2011-62, 6 Azs 201/2016-46, 5 Azs 46/2016-57, 5 Azs 47/2016-57, rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 29 A 34/2018-62, kde žalobkyně poukázala na obdobný skutkový stav) a namítla, že z odkazované literatury a judikatury vyplývá, že žalovaný měl přiměřenost dopadů rozhodnutí posoudit i v jejím případě. Městský soud v Praze k tomu uvádí, že se v otázce povinnosti posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí při zastavení řízení podle zákona o pobytu cizinců přiklonil k pozdější, již ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu (jak je na ni odkazováno shora v odůvodnění tohoto rozsudku). Nadto soud poznamenává, že rozhodnutími jiných krajských soudů a odbornou literaturou není vázán.

36. Městský soud v Praze tak uzavírá, že žalobkyně se svými námitkami neuspěla, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné účelné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 24. září 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.